உணர்ந்து கொள்வது அவ்வளவு எளிதன்று. அறிவு முதிர்ந்த நிலையில் இறைவனுடைய அருளால் இது நடந்தேற வேண்டும். இதுவும் அவரவருடைய அனுபவத்தால்தான் நிகழும். **"தானே தனித்து எம்பிரான் தன்னைச் சந்தித்தே"** என்பார் திருமூலர். ஆகவேதான் குருவானவர் சீடனை நோக்கிப்பல விளக்கங்களைக் கொடுத்து, "அது நீ ஆகிறாய்" என்கிறார். இந்த வாக்கியத்தில் பொதிந்து கிடக்கும் உண்மையை உணர்ந்துகொண்ட சீடனும் "நானே பரம்பொருள் ஆகிறேன்" என்று அறிந்து கொள்கின்றான்.

இங்கே நாம் கவனிக்க வேண்டிய சொற்கள் அது, பரம்பொருள், நீ, நான் ஆகும். அது என்னும் சொல் பரம்பொருளைக் குறிக்கும். நீ, நான் என்னும் சொற்கள் சீவனை, அதாவது உயிரைக் குறிக்கும். பரம்பொருளைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை; உயிர், உலகம் போன்றவையெல்லாம் கற்பனையே என்று உள்ளத்தில் உணர்ந்து கொள்வது ஒரு நிலையாகும். அந்த நிலையில் பரம்பொருள் ஒன்றே, அதுவே எல்லாவற்றிலும் வியாபித்திருக்கின்றது. அதுவே மெய் மற்றவையெல்லாம் பொய் என்கின்ற அறிவு தோன்றுகின்றது. இந்த அறிவு அத்வைத அறிவு என்ப்படும். இறைவனை நினைத்து நினைத்து, உருகி உருகிச்சித்தம் சிவமாகிய நிலையில் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் **"நீயலாற் பிறிது மற்றின்மை"** என்றும், **"ஒன்று நீயல்ல அன்றி ஒன்று இல்லை"** என்றும் தனது உள்ளக்கிடக்கையை வெளியிடுகின்றார். **"நானும் பொய், என் நெஞ்சம் பொய், என் அன்பு பொய்"** என்கின்ற மாணிக்கவாசகரின் திருவாக்கும் இதே உணர்வைத்தான் பிரதிபலிக்கின்றதோ!

தவத்தாலும், யோகத்தாலும், ஆன்மிகத்தின் நிறைவினாலும் உயர்ந்த மனமுடைய சீவன் எல்லாம் பரம்பொருளே என்கின்ற உணர்வுடன் சமுதாயத்தில் வாழ்ந்து வருவது வியப்பு ஒன்றுமில்லை. அத்தகைய மாண்பு பெற்ற பக்குவன் மகாவாக்கியங்களின் தெளிவைப் பெற்ற சீவன் என்றே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இதுபோன்ற தெளிவைப் பெற்றவர்கள் வாழ்க்கையை வெறுத்து, வாழ்க்கை அனுபவங்களைப் புறக்கணிக்க வேண்டும் என்பதில்லை. பலர் இந்த வாழ்க்கை மாயை என்பதை உள்ளத்தில் ஏற்று இறைவன் அருளால் அந்த வாழ்க்கையைத்தாமரை இலைத்தண்ணீர் போல நடத்தி வருவதையும் நாம் பார்க்கின்றோம். **"மாய வாழ்க்கையை மெய்யென்றெண்ணி மதித்திடா வகை நல்கினான்"** என்று மாணிக்கவாசகப் பெருமான் பாடுகின்றார்.

திருமூலர் பெருமான் ஓர் சிறந்த ஞானியும் யோகியுமாவார். பரம்பொருளைத் தம்முள் உணர்ந்தவர். இறைவனுடைய பேரறிவு, பேராற்றல், பெரும் கருணை ஆகியவற்றை நன்கு அறிந்து கொண்டவர். உயிர்களுடைய தன்மையைப் பற்றியும், உயிர்களைக் கட்டுப்படுத்தும் பாசத்தைப் பற்றியும் தனது யோக வலிமையால் அறிந்து, தெளிந்து கொண்டவர். அவர் அருளிச் செய்துள்ள திருமந்திர மணிமாலை ஆன்மிகத்தைப் பற்றிய எல்லாப் பொருள்களையும் எடுத்துக் கூறுகின்றது.

மகாவாக்கியங்கள் பற்றியும் பல இடங்களில் கூறுகின்றது. திருமூலர் ஞானத்துள் ஞானத்தை நமக்குப் பிழிந்து கொடுக்கும் ஒப்பற்ற ஞானாசிரியராக இருப்பதால், அவருடைய விளக்கம் மிகச் சிறப்புடையதாகும். அதையும் நாம் தெரிந்து கொள்ள முற்படுவோம்.

பரம்பொருள் ஒன்றே. அது அநாதியானது. மலமில்லாதது. என்றும், எங்கும் உள்ளது. யாவற்றையும் தன்னுள் அடக்கியுள்ளது. குணமும் குறியும் இல்லாதது. அதுவே நித்தியப் பொருள். பேரறிவும், பேராற்றலும் பெற்றது. ஆனந்தமயமானது. உயிர்களை உய்விக்க சதா தனது அருள் மழையைப் பொழிந்து கொண்டே இருக்கின்றது. பரம்பொருளின் திருவருள் இயக்கம், ஐந்தொழில்கள் நடத்தப்படுவதன் வாயிலாக நம்முடைய அனுபவத்திற்கு உட்படுகிறது.

இறைவனைப் போல உயிரும் அநாதி. உயிரைப் பந்திக்கும் பாசமும் அநாதி. உயிர் சிற்றறிவும், சிறு ஆற்றலும் பெற்ற ஒன்று. உயிரினுடைய அறிவு தான் சார்ந்ததன் பொருளையே அறிந்து கொள்ளும். உடலில் புகுந்து பொறிகளையும் மற்ற கருவிகளையும் பெற்று நிற்கும் பொழுது அவற்றால் கிடைக்கக்கூடிய அறிவையே முழுமையாக எடுத்துக்கொள்ளும். அவற்றிடமிருந்து சுதந்திரம் பெற்று இறைவனைச் சாரும்பொழுது இறையறிவு பெற்றுச்சிவமாம் தன்மையில் நிற்கும். முதலில் சுட்டறிவு, பின்னர் முற்றறிவு ஆகியவை உயிரினுடைய அறிவின் வளர்ச்சியைக் குறிக்கும்.

உயிருடன் அநாதியாகச் சேர்ந்துள்ளது ஆணவமலமாகும். மாயையும், கன்மமும் வந்து பொருந்தியவை. உயிர் மேலும் மேலும் பிறப்புகள் எடுக்க இவை வழி செய்கின்றன. இவற்றின் வலிமையால் உயிரானது உடலையும், கருவிகளையும் பயன்படுத்தி அவை வழி சென்று, உலக விஷயங்களில் பொருந்தித் தோய்கிறது. தன்னை இந்திரியங்கள் போன்ற கருவிகள் மயமாகவே கருதிக்கொள்கின்றது. **''மாயக் குழியில் விழுவர் மனை மக்கள்; பாசத்தில் உற்றுப் பதைக்கின்றவாறே''** என்கிறார் திருமூலர். மும்மலங்களைக் கொண்ட பாசம் சீவனைச் சிவத்திடமிருந்து பிரித்து வைக்கின்றது.

ஆனால், இறைவனுடைய நியதிப்படி எல்லா உயிர்களும் இறைவனுடைய அருளைக் காலப்போக்கில் பெற்றே தீரும். உயிர்களுடைய நலன் கருதி இறைவன் தன் பேரருள் தன்மையால் மிகவும் இழிந்த நிலையில் உள்ள உயிர்களாகிய நம்மை, நமது பக்குவத்திற்கேற்ப ஆட்கொள்கின்றான். உயிருக்கு அருள் விளக்கம் கிடைக்கின்றது. உயிருக்குள்ள ஒரு முக்கியத் தன்மை மலப்பற்றில் இருப்பது அல்லது சிவனுடைய அருளைப்பற்றி நிற்பதாகும். மலமாகிய பற்றை விட்டுச் சிவப்பற்றைப் பெறுவது இறைவனுடைய திருவருளால்தான். ஊஞ்சல் சங்கிலியைப் பற்றி விட்டத்திலிருந்து தொங்கி ஆடிக்கொண்டிருக்கின்றது. சங்கிலி அறுந்தால் ஊஞ்சல் தரையில் விழுந்து, தரையைப் பற்றி நிற்கின்றது. ஊஞ்சலின்

ஆட்டமும் ஒய்ந்துவிடுகின்றது. அதேபோல்தான் உயிரினுடைய இயக்கமும் நடைபெறுகிறது. அறிவு விளக்கம் பெற்ற நிலையில் உயிருக்குப் பிறப்பு நீங்க வேண்டும் என்கின்ற எண்ணம் தோன்றும். இதன் காரணமாக உயிரானது சரியை, கிரியை, யோகம் போன்ற நெறிகளை மேற்கொள்ள விழையும். இந்த நெறிகள் ஞானத்திற்கான வழியைக்காட்டுகின்றன. அப்பொழுது இறைவன் குரு வடிவாக வந்து நமக்கு அருள் செய்கின்றான். அந்த அருளால், சூரியனுடைய ஒளியால் சூரியகாந்தக் கல்லைப் பாய்ச்சிய பஞ்சில் தீ பிடிப்பது போல உயிருக்கு ஞான விளக்கம் ஏற்படுகின்றது. அப்பொழுது உயிர் தான் சார்ந்துள்ள உடல், கருவிகள் ஆகியவற்றைத் தனக்கு வேறுபட்டதாக உணர்ந்து கொள்கின்றது. தன்னுடைய அறிவு இறைவனுடைய அறிவு என்கின்ற எண்ணமும் தனது செயல் அவனுடைய செயல் எனவும் உணர்வு தோன்றும். உடலுக்கு அடிமையாகிய தன்மை நீங்கித்தான் என்றுமே சிவத்திற்கு அடிமை என்று உயிர் புரிந்துகொள்கிறது. இந்த நிலையைத் திருமூலர்.

"செப்ப அரிய சிவங்கண்டு தான்தெளிந்து
அப்பரிசாக அமர்ந்திருந் தாரே". **(திருமந்திரம் - 126)**

என்று விளங்குகிறார்.

சிவமாம் தன்மையைப் பெற்ற பெருமைக்குரிய உயிர்கள் எல்லாம் சிவன் செயல் என்கின்ற உணர்வில் நிற்கும்.

"இருந்தார் சிவமாகி எங்குந் தாமாகி
இருந்தார் சிவன்செயல் யாவையும் நோக்கி"

(திருமந்திரம் - 127)

நமக்கு நேரும் நன்மையும், தீமையும், இன்பமும், துன்பமும் அவனால் ஆவன. அவன் செயலுக்கு நாம் நம்மை அர்ப்பணித்து விட்டோம். அவனுடைய திருவருள் ஒன்றுதான் நமக்குத் தெரியும். இதைத்தவிர நாம் நாமாகச்செய்வது வேறொன்றில்லை என்கிற உணர்வு உள்ளத்திலே தோன்றும். அந்த உணர்வை மாணிக்கவாசகப் பெருமான்

"நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய்
நானோ இதற்கு நாயகமே"

என்று புலப்படுத்துகின்றார்.

இந்த உணர்வுகளைத் திருமூலர் இரண்டு திருமந்திரங்களில் வெளிப்படுத்துகின்றார். அவை பின்வருமாறு:

"சிந்தையது என்னச் சிவன் என்ன வேறில்லை
சிந்தையி னுள்ளே சிவனும் வெளிப்படும்
சிந்தை தெளியத் தெளியவல் லார்கட்குச்
சிந்தையி னுள்ளே சிவனிருந் தானே". (திருமந்திரம் - 2853)

"சீவன் எனச்சிவ னென்னவே றில்லை
சீவ னார்சிவ னாரை அறிகிலர்
சீவ னார்சிவ னாரை அறிந்தபின்
சீவ னார்சிவ னாயிட்டிங் கிருப்பரே" (திருமந்திரம் - 2017)

முன்சொன்ன மகாவாக்கியங்களின் உட்பொருள் இந்த இரண்டு மந்திரங்களில் அடங்கியிருக்கின்றது. மகாவாக்கியத்தில் உள்ள த்வம்(நீ) என்கிற சொல் உயிரைக் குறிக்கும். உயிரானது இப்பொழுது உடம்பினில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. நாம் உடம்போடு உள்ள நிலை சகல நிலை என்று கூறப்படும். இந்தச்சகல நிலையில் உயிரானது உடம்புடனும், இந்திரியங்களுடனும், அந்தக் கரணங்களுடனும் கூடியுள்ளது. சகல நிலையில்தான் கன்மம், மாயை இரண்டும் சேர்ந்து உயிரை இயக்கி வைக்கின்றன. இந்த நிலையில்தான் உயிரானது வினைகளைச் சேர்க்கின்றது. சுட்டறிவின் அடிப்படையில் உயிர் உடலையும் அதன் கருவிகளையும் சார்ந்தவண்ணம் அவற்றின் இன்பத்துன்பங்களுக்கு ஆளாகிறது.

இத்தகைய கருவிகளுடன் சேராமல் உயிரானது முடங்கிக்கிடக்கும் நிலை கேவல நிலையாகும். இந்த நிலையில் உயிருடன் ஆணவ மலம் மட்டுமே அநாதியாகச் சேர்ந்துள்ளது. இதைக் கேவல நிலை என்று குறிப்பிடுவர். இந்த நிலையில் உயிரானது இச்சை, ஞானம், கிரியை போன்ற இயக்கங்களுக்கு ஆளாகாது தனியாக நிற்கும். ஆணவம் ஒன்றே சேர்ந்துள்ள இந்த நிலையை இருள் நிலை என்றும் அழைப்பர்.

அறியாமை வயப்பட்டு நிற்கும் உயிர் இறைவன் அருளால் சகல நிலையைப் பெறுகிறது. உயிரானது அறிவு விளக்கம் பெறுவதற்காக இந்த நிலை கடவுளால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இருள்சூழ்ந்த அறையில் நிற்கும் ஒருவனுக்கு கையில் ஒரு சிறிய விளக்குக் கிடைத்தால், அது அந்த இருளை முழுமையாக நீக்காவிட்டாலும் சிறிது வெளிச்சம் பட உதவி புரிவதுபோல் இந்தச் சகல நிலை உள்ளது.

சகல நிலையிலுள்ள உயிருக்கு அதன் பக்குவ நிலைக்கேற்ப, கர்மங்களின் வலிவு குறைய இறைவனுடைய அருட்சக்தி உயிரின்மீது பதியத் தொடங்கும். உயிர் குரு அருள் பெறும். உலக விஷயங்களின் போக்கும்வரத்தும் உயிரிடமிருந்து பிரியத் தொடங்கும். இறைவனுடைய அருள் உயிரின் வேகத்தைக் கெடுத்து கருவிகளுடைய வலுவைக் குறைத்து சிவஞானத்தைப் பெருக்கி உயிரைச் சுத்தப்படுத்தும். இதுவே உயிரினுடைய சுத்த நிலையுமாகும். இதுவே உயிரின் அருள் நிலையுமாகும்.

இந்த நிலையில் உயிர் முப்பத்தாறு தத்துவங்களை நீக்கியுள்ளது என்று பெரியோர் கூறுவர். இந்த நிலையைச் சீவதுரியம் என்றும் குறிப்பிடுவார்கள். மனிதனுக்கு நனவு, கனவு மற்றும் உறக்கம் என்கின்ற மூன்று நிலைகள் உண்டு என்பதை நாம் அறிவோம். அவற்றிற்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு நிலையைத்துரியம் என்று பெரியோர் வைத்துள்ளனர். இந்த நிலையில் நான் என்கின்ற மனோபாவம் காய்ந்து, தேய்ந்து உடலுடைய தொடர்பை விட்டுவிடுகின்றது. இதைத் திருமூலர்பெருமான் **''சீவதுரியத்துத் தொம்பதம்''** என்கிறார்.

உயிரினது ஆன்மிக முன்னேற்றம் இத்துடன் நிற்கவில்லை. விளக்கின் சுடரைத் தூண்டினால் வெளிச்சம் அதிகப்படும். இறைவனுடைய அருளால் ஆன்மாவின் தன்மை இருட்டிலிருந்து வெளிச்சத்திற்கு வரும். உடலைச் சேர்ந்த கருவிகள், கரணங்கள் தங்கள் இயக்கத்தில் இறைவனுக்கே உரிமைப்பட்டுவிடுகின்றன. உயிர் அவற்றைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்தும். ஆனால், திருமூலர் கூறுவதுபோல **''தானே புலனைந்தும் தன்வசம் ஆயிடும்; தானே புலனைந்தும் தன்வசம் போயிடும்; தானே புலனைந்தும் தன்னில் மடைமாறும்''** (திருமந்திரம் - 140). சீவகரணங்கள் சிவகரணங்களாக மாறிய நிலை பரதுரியம் எனப்படும். இந்த நிலையைத் திருமூலர் **தற்பதம்** என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

அடுத்துச்சீவனார் சிவனாராக இட்டிருக்கும் உணர்வு. இது ஆன்மிகத்தின் மேலான படி. உயிர் இந்தப் படியை அடையும்பொழுது அஸிபதம் இயக்கத்திற்கு வருகிறது. அப்பொழுது இறைவன் சீவ, சிவ பேதமில்லாமல் கலந்து நிற்பான். இறைவன் திருவ்ருளால் மல வாசனைகள் நீங்கி உயிர் உயர்நிலையை அடையும். அறியாமை, அறிவு என்கின்ற படிகளைக் கடந்து, அருள் பெற்று சிவத்தை உணர்வற உணர்வதற்குப்பொருந்திய நிலை இது. சீவன் அப்போது சிவமாய் ஒன்றி நிற்கும். இந்த உணர்வே தத்துவமசி மகாவாக்கியத்தின் இயல்பாகும் என்பது திருமூலரின் அருள்வாக்காகும்.

''சீவ துரியத்துத் தொம்பதம் சீவனார்
தாவு பரதுரி யத்தினில் தற்பதம்
மேவு சிவதுரி யத்தசி மெய்ப்பத
மோவி விடுந்தத் துவமசி உண்மையே''. (திருமந்திரம் - 2568)

உயிர் தத்துவங்களுடன், புறக்கருவிகள், உட்கருவிகள் ஆகியவற்றுடன் சேர்ந்து நிற்கும்போதும் உயிரின் நிலைமை அறியாமையாகும். அப்பொழுது தொம்பதத்தின் எல்லை தொடங்குகின்றது. உயிரின் உள்நின்று அவற்றை ஆட்டுவிப்பவன் இறைவனே. இறைவன் எங்கும் பரவி இருக்கின்றான். அதை உணர்ந்த உயிர் தொம்பத எல்லையை விட்டுத்தத்பத எல்லைக்கு வருகிறது. பின்னர் இறையருளால் தன்னை இறைவனுக்கு ஒப்படைக்கின்றது. இதை ஒன்றும் நெறி அனுபவம் எனலாம்.

இறைவனும் திரு அருளும் ஒன்றுதான். அவை வேறு அல்ல. உயிரின் சிந்தையில் திருவருள் நிறைந்து நிற்கும் பொழுது அந்த உயிரின் செயல்கள் சிவச்செயல்களாகின்றன. இதனை மணிவாசகப் பெருமான் **''சித்தம் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கும்''** என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதுவே தித்திக்கும் சிவபதமாகும். இந்த இன்பம் உள்ளத்திலே பதிந்த இறைக் கலப்பு அளித்த இன்பமாகும். மணிவாசகர் இதனை **''ஊனாய், உயிராய், உணர்வாய் என் உட்கலந்து''** என்று கூறுகின்றார். எங்கும் நிறைந்துள்ள பரம்பொருள் இந்த உயிரிலும் உயிரோடு உயிராகக் கலந்து நிற்கின்ற ஒரு பெருமையை உயிர் அனுபவிக்கின்றது. **''தன்னையே எனக்குத் தந்தருள் ஒளியால் என்னை வேதித்த என்தனி அன்பே''** என்று வள்ளலார் உள்ளம் உருகக் கதறுகின்றார்.

''மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியென்னும் மெய்த்தோற்றத்
தன்வாய அந்தக் கரணம் அகிலமும்
எவ்வா யுயிரும் இறையாட்ட ஆடலாற்
கைவாயி லாநிறை எங்குமெய் கண்டதே''.

(திருமந்திரம் - 2586)

மகாவாக்கியத்தின் உட்பொருளை மேலும் சற்று நெருங்கிப் புரிந்து கொள்ள முயலலாம். **''நீ அதுவாகின்றாய்''** என்றால் பரம்பொருள் ஒன்றே. உயிர் என்பது இல்லை, எல்லாமே கற்பனை என்கின்ற உணர்வு பிறந்து, பரம்பொருளைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை என்று பாவித்துக் கொள்ளுதல் மகாவாக்கியத்திற்கு ஒருவிதப் பொருளைக் கொடுப்பதாகும். அதேநேரத்தில் உயிர் என்று ஒன்று இருந்தால்தான் அந்தப் பாவனை செய்ய முடியுமல்லவா! ஆனால், அந்த உயிர் உடலைப் பற்றிய அறிவில் மூழ்கியிருக்கும்போது, உடலையும், இறைவனைப் பற்றிய அறிவில் மூழ்கியிருக்கும்போது இறைவனையும் சாரும் என்கிற உண்மையை நாம் கண்கூடாக அனுபவிக்கின்றோமே! உயிருக்கு உடலைப் பற்றும் வரை தன்னைப் பற்றிய அறிவு தோன்றாது என்பதையும், உடல் மீது உள்ள பற்றை அறுத்தால் உள்ளத்திலே இறை அனுபவம் தோன்றும் என்பதையும் நாம் அறிகின்றோம். இந்த அறிவே தத்துவமஸி மகாவாக்கியத்தின் உட்பொருளுக்கு அடிப்படையாகும். உலகம் தான் அல்ல என்கின்ற அறிவைப் பெற்று உயிர் உலகத்தை ஒதுக்கியதுமே இறைவன் திருவடியே தஞ்சமென்று அதனை அணையும். **''அந்நியம் இன்மையின் அரன்கழல் செலுமே''** என்று சிவஞானபோதம் கூறுகிறது. சிவம் எங்கும் வியாபித்துள்ளது. உயிர் சிவனை அடைகிறது என்றால் உயிரில் சிவம் இல்லை என்று பொருள்படும். அது குறையாகும். ஆகவே, இறைவன், எவ்வாறு உடம்பில் உயிர் கலந்துள்ளதோ, அவ்வாறே உயிரிலும் கலந்து நிற்பான். முழுமையான அறிவை உயிர் பெறும்பொழுது உயிர் சிவத்துடன் கலந்து நிற்கின்ற தன்மையை உணருகின்றது. இதுவே சிவஞானமாகும். **''சிவன் எம்பெருமான் என்மனம் ஒன்றுவித்தானே''** என்பார் திருமூலர். பிறப்பிலிருந்து விடுபட விரும்புவோர்க்கு உயிர் போன்றது சிவஞானமாகும்.

அவர்களுக்கு உயிர் போன்றது சிவமேயாகும். அவர்கள் ஒடுங்கும் இடம் பிரணவம் ஆகும். சிவமே அவர்களது அறிவுக்கு அறிவாய் விளங்குவன.

"உய்யவல் லார்கட் குயிர்சிவ ஞானமே
உய்யவல் லார்கட் குயிர்சிவ தெய்வமே
உய்யவல் லார்கட் கொடுக்கம் பிரணவம்
உய்யவல் லாரறி வுள்ளறி வாமே". (திருமந்திரம் - 2822)

இறைவனுடைய திருவருளால் சீவன் தன் நிலை பற்றி அறிவு பெற்றுச்சிவத்தில் அழுந்தி நிற்பதே மகாவாக்கியத்தின் உட்பொருளாகும் என்று திருமூலர் பெருமான் அருளிச் செய்கின்றார். மெய்யுணர்வு உயிருடன் பொருந்தி நிற்கும்பொழுது சிவன் அதனுள் விளங்கித் தோன்றுவான் என்கிறார். **"மெய்யுணர்வு வைத்தபடியே அடைந்து நின்றானே"** (திருமந்திரம்).

சீவன் சிவனாதல் உள்ளத்தில் எழும்பும் ஒரு உணர்வு நிலையாகும். அந்த நிலையில் உயிர் சிவம் என்னும் நினைப்பில் அடங்கிக் கிடக்கும். இறைவன் வந்து ஆட்கொள்ள உயிர் தன்னை அடிமையாக்கிக் கொள்ளும். **"எம்மை ஆட்கொண்ட இறை"** என்கிறார் காரைக்கால் அம்மையார்.**"அவர்க்கே எழுபிறப்பும்"** என்பதும் அவருடைய திருவாக்காகும். தானே தவம் செய்து நெஞ்சத்தில் இறையுணர்வை நிரப்பிக் கொண்டதால் அந்த ஒரு பேற்றினைத்தான் பெற்றதாக அம்மையார் கூறும் திருவாக்கு **"யானே தவம் உடையேன்; என்நெஞ்சே நன்னெஞ்சம்"** என்பதாகும். அப்பொழுது நான் என்றும், தான் என்றும் தேட வேண்டியதில்லை. நாட வேண்டியதில்லை. நான் என்ற ஞான முதல்வன் இந்த வேற்றுமை உணர்வு வேண்டாம் என்கின்ற உண்மையைச் சீவனுக்கு உணர்த்தி விடுகின்றான். சீவன் தான் என்ற நினைப்பை ஒழிக்கின்றது. அந்த நினைப்பை ஒழித்தது பற்றிய நினைப்புக்கூட உயிருக்கு வருவதில்லை. அத்தகைய இறைக்கலப்பை "கடவுளும் நானும் ஒன்றானேன்" என்று திருமூலர் குறிப்பிடுகின்றார். நாமும் அந்த நிலையை அடைவோமாக!

"நானென்றும் தானென்றும் நாடினேன் நாடலும்
நானென்றும் தானென்றும் இரண்டில்லை யென்பது
நானென்ற ஞான முதல்வனே நல்கினான்
நானென்று நானும் நினைப்பொழிந் தேனே".

(திருமந்திரம் - 2820)

38. ''மறைபொருளும் மறைமொழியும்''

இறைவன் நமது புலன்களுக்குப் புலப்படுவதில்லை. புலனறிவு சிற்றறிவாகும். புலனறிவைக் கொண்டு பேரறிவைக் காண இயலாது. சிற்றறிவு என்பது ஓர் சிறிய வட்டமாகும். நாம் எல்லோரும் அந்த வட்டத்தின் வரம்பிற்குள் இருக்கின்றோம். பேரறிவானது எல்லையற்றது, வரம்பற்றது. ஆறு ஆனது கடலில் கலந்து மறையலாம். ஆனால், கடல் ஆற்றல் மறைந்து போவதில்லை. சிற்றறிவு பேரறிவிலே சங்கமம் ஆகலாம். **''அறிவு அறிவுள்ளே அழிந்தது போல''** என்பார் திருமூலர். ஆனால், பேரறிவுக்குச் சிற்றறிவினால் ஈடுகட்ட இயலாது.

சிற்றறிவைப்பெற்றுள்ள நமது நிலைமை கிணற்றில் வசிக்கும் ஆமையின் நிலைமையைப் போன்றதாகும். கிணற்று ஆமை கடலில் வசிக்கும் ஆமையைப் பார்த்து ''உங்கள் கடல் எங்கள் கிணற்றுக்கு ஒப்பாகுமோ?'' என்று கேட்டால் அது அந்தக் கிணற்று ஆமையின் அறியாமையைத்தானே குறிக்கும்! வினைகளால் உந்தப்பட்டு நாம் நமது வாழ்க்கையை நடத்தி வருகின்றோம். அறிவைவிட அறியாமை என்கின்ற அடிப்படையில்தான் நம்முடைய வாழ்க்கை நடந்து வருகின்றது. இந்த அறியாமையைப் பெருக்க நாம் மேலும் மேலும் செய்யும் வினைகள் வித்திட்டு வருகின்றன. அந்த நிலையில் நம்மில் பலர் கடவுளே இல்லை என்று சொல்லி நம்முடைய மனத்திலிருந்து அந்த எண்ணத்தையே விலக்கி விடுகின்றோம். வேறு பலர் இறைவனைக் காண்பது அரிது என்று சொல்லி அவனைக் காணத்தாம் மேற்கொள்ள வேண்டிய முயற்சிகள் பயன் தராது என்று சொல்லியும் தம்மைத்தாமே திருப்தி செய்து கொள்கின்றார்கள்.

இது என்ன பேதைமை என்கிறார் திருநாவுக்கரசர்.

''கூவல் ஆமை குரைகடல் ஆமையைக்
கூவ லோடுஒக்கு மோகடல் என்றல்போல்
பாவ காரிகள் பார்ப்பரிது என்பரால்
தேவ தேவன் சிவன்பெருந் தன்மையே''.

உண்மையில் இறைவனுடைய அருட்சத்தியே இந்த வினைகளைச் செய்ய வைக்கின்றது. பாசத்தைக் கொடுக்கின்றது. உயிரை மலங்களோடு

சேர்த்து வைக்கின்றது. இறைவனுடைய மறைப்புச்-சக்தி காரணமாக நாம் இறைவனை அறிவதில்லை. இறைவன் நம்மிடமிருந்து மறைந்து நிற்கின்றான். நம்முடைய கண்கள் புறப்பொருட்களைப் பார்க்கும் ஆற்றலைப் பெற்றிருக்கின்றன. ஆனால், நம்முள் நிற்கும் இறைத் தன்மையைக் காண முடிவதில்லை. **''கண் ஒன்று பல காணும்: தனைக் காணா; அண்ணலும் இவ்வண்ணம் ஆகி நின்றானே''** என்கிறார் திருமூலர். எனவேதான் இறைவனை மறைபொருள் என்று குறிப்பிடுவது உண்டு. இந்த மறைபொருள் புலனறிவுக்கு அப்பாற்பட்டது. இன்னதென்று சொல்லிக்குறிப்பிட்டு உணர்த்த இயலாது. இறைவன் மறைபொருளான காரணத்தினால் அவனை எழுத்தாலோ, வாக்காலோ கட்டுப்படுத்த முடியாது. இதைத்தான் திருமூலர்.

''காட்டுங் குறியும் கடந்தவர் காரணம்
ஏட்டின் புறத்தில் எழுதிவைத் தென்பயன்'' (திருமந்திரம் - 2937)

என்பார்.

இந்தக் கருத்தை மேலும் விளக்குகின்றார் திருமூலர். பரம்பொருள் எழுத்துக்களுள் அடங்கி நிற்காதவன். சிற்றறிவுக்கு உட்பட்ட பொருளை எழுத்தாலும் வாக்கினாலும், விரிவுரையாலும், வாதத்தாலும் விளக்கி விடலாம், அறிந்து கொள்ளலாம். ஆனால், பரம்பொருள் இவற்றிற்கு அப்பாற்பட்டது. பரம்பொருளைப் பொறுத்தவரை நம்முடைய அறிவு ஒரு எல்லைக் கோட்டில் நின்று விடுகின்றது. அந்த எல்லைக் கோட்டைத் தாண்ட நாம் அறிவைக் கொண்டு எடுக்கும் முயற்சிகள் வெற்றி பெறாது. பரந்த, விரிந்த கடலின் மற்றொரு கரையை நாம் கண்களாலேயே கண்டுகொள்ள முடியுமா? கரையற்ற பெரும் வெள்ளம் அடித்து வரும்போது அதனுடைய கரையைக் காண்பது மிகவும் கடினம் அல்லவா? அதேபோல உரையற்ற இறைவனுடைய தன்மையை நம்முடைய புலனறிவினால் மட்டும் கண்டுகொள்ள முடியாது.

''உரையற்ற தொன்றை யுரைசெய்யு மூடர்காள்
கரையற்ற தொன்றைக் கரைகாண லாகுமோ

(திருமந்திரம் - 2955)

நமது அறிவுக்கு எட்டாத பரம்பொருளை மறைபொருள் என்கின்றோம். ஆனாலும் இறை என்னும் உண்மையைத் திருமூலரைப் போன்ற மகான்கள் முழுமையாக அனுபவித்தவர்கள். அவ்வாறு அனுபவித்த திருமூலர் இறைவனை அனைத்து உலகுக்கும் தலைவனாகக் காண்கின்றார். உயிருக்கு உயிராய் உயிர்களின் அறிவில் பொருந்தியிருத்தலைக் காண்கின்றார். அண்டத்தில் உலகெங்கிலும் நிறைந்து நிற்பதைக் காண்கின்றார்.

உள்ளத்தில் தியானப் பொருளாக விளங்கி நிற்பதை அனுபவிக்கின்றார். இறைவனுடைய அருளின் தன்மையை உணருகின்றார். பொய்மை நிறைந்த உடலில் உயிர்ப்புச் சக்தியாக உட்புகுந்து வெளிவருதலைக் காண்கின்றார். அதே நேரத்தில் உயிர்களின் புலனறிவால் அறியப்படாத மறைந்து நிற்பவனாகக் கள்ளத் தலைவனாகக் காண்கின்றார். மற்றவர்கள் இந்த உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே என்றும் நினைத்துக் கொள்கின்றார்.

''உள்ளத்து ளேதான் உகந்தெங்கும் நின்றவன்;
வள்ளற் றலைவன்; மலருறை மாதவன்;
பொள்ளற் குரம்பைப் புகுந்து புறப்படும்
கள்ளத் தலைவன் கருத்தறி யார்களே'' (திருமந்திரம் - 1531)

கள்ளத் தலைவன் என்னும் சொல் எத்துணைக் கருத்துக்களை உள்ளடக்கி வைத்துள்ளது! இறைவன் சகல உயிர்களுக்கும் தலைவன்தான். **''தானே உலகில் தலைவனெனத் தகும்; தானே உலகுக்கு ஓர் தத்துவமாய் நிற்கும்''** என்கிறார் திருமூலர். எனினும் அவன் ஓர் கள்ளத் தலைவன். நம்மால் அறியப்படாது அவன் நிற்பதால் இவ்வாறு அழைக்கப்படுகின்றான். அவன் நம்மிடமிருந்து மறைந்து நிற்பதால் மட்டும் அவன் நம்மிடையே இல்லையென்று சொல்லிவிட முடியாது. இத்தப்பற்றிச் சற்றுச் சிந்தித்துப் பாருங்கள் என்கிறார் திருமூலர். ''இறைவன் அண்டங்களில் பரவி நிற்கின்றான் என்று சிலர் கருதுகின்றீர்கள். அப்படியே இறைவனும் அண்டங்களில் பரந்து நிற்பான். இல்லை இல்லை இறைவன் நம் உள்ளத்திலேயே குடிகொண்டுள்ளான் என்று சிலர் நினைப்பீர்கள். நீங்கள் நினைப்பது போலவே இறைவன் உங்கள் உள்ளத்தில் குடிகொண்டிருப்பான் இல்லை இல்லை பரம்பொருள் என்று ஒன்றுமில்லை. அதெல்லாம் ஒரு கற்பனை. அது உள்ளத்திலும் இல்லை, வெளியிலும் இல்லை என்று நீங்கள் நினைத்தால் உங்களுடைய மனத்தில் அந்த எண்ணமே உண்மை என புலப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும். பரம்பொருளாவது உங்களுடைய எண்ணங்களுக்கு எல்லாம் அப்பாற்பட்டது'' என்கிறார் திருமூலர்.

''உள்ளத்தும் உள்ளன், புறத்துளன் என்பவர்க்
குள்ளத்தும் உள்ளன்; புறத்துளன் எம்மிறை;
உள்ளத்தும் இல்லை; புறத்தில்லை என்பவர்க்
குள்ளத்தும் இல்லை; புறத்தில்லை தானே'' (திருமந்திரம் - 1532)

இறைவனைக் கண்டுகொள்ள அறிவை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு உணர்வைப் பயன்படுத்த வேண்டும். உணர்வு என்பது அவனருளே. அதுவே மறைபொருளை நம் முன் நிறுத்தி வைக்கின்றது. அந்த உணர்வே இறைவனுடைய உண்மைத் தன்மையை நம்முள் வெளிப்படுத்துகின்றது. அப்போது இறைவன் ஒருவன் அல்லது ஒருத்தி அல்லது ஒருவரைச் சேர்ந்தவன், இத்தகைய நிறத்தையும் வண்ணத்தையும் கொண்டவன்.

இப்பேர்ப்பட்டவன் என்றெல்லாம் பேசாமல் பரம்பொருள் எத்தகையது என்கின்ற உண்மையை நாம் கண்டுகொள்கின்றோம் என்கிறார் நாவுக்கரசர். அந்த உணர்வு வரும் வரை நம்முடைய மனது சஞ்சலத்திலே தொடர்ந்து மூழ்கி இருக்கும் நிலையில் மனதில் ஒரு தெளிவு ஏற்படுவதில்லை.

ஒப்புடைய னல்லன் ஒருவ னல்லன்
ஓரூர னல்லன் ஒருவ னில்லி
அப்படியும் அந்நிறமும்அவ் வண்ணமும்
அவனருளே கண்ணாகக் காணி னல்லால்
இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண் ணத்தன்
இவனிறைவன் என்றெழுதிக் காட்டொ ணாதே.

- நாவுக்கரசர்

கடவுள் என்னும் பேரின்பத்தை அனுபவிக்கத் தெளிந்த சிந்தை தேவைப்படுகிறது. மனத்திலே எண்ணங்கள் வாயு வேகத்தில் ஓடிக் கொண்டிருக்கும்போது ஆழ்ந்த சிந்தனைகளுக்கு இடம் கிடைக்காது. நீரின் பரப்பில் காற்றினால் அலை அடிக்கும்போது ஆழத்தைக் காண முடியாது. அசைவற்ற நீரிலே ஆழத்தைக் காணலாம். அசைவற்ற மனமே தெளிந்த மனமாகும். தெளிந்த மனத்திலே புலனறிவு அடங்கி உணர்வாகிய ஒளி தோன்றும். இறைவனே அந்த உணர்வாவான். **"உணர்வும் அவனே உயிரும் அவனே; புணரும் அவனே புலவி அவனே"** என்கிறார் திருமூலர். தெளிந்த சிந்தை பெற்றார்க்கு இறை உணர்வு இயல்பாகவே தோன்றும்.

"திரையற்ற நீர்போற் சிந்தைதெளி வார்க்குப்
புரையற்று நின்றான் புரிசடை யோனே" **(திருமந்திரம் - 2955)**

சீவன் சிவலிங்கமாவதற்கு வழியும் அதுவே என்கிறார் திருமூலர். அதாவது நம்முடைய சிந்தையைத் தெளிந்த நிலையில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். புலனறிவினால் நமது மனத்திலே ஏற்படும் சஞ்சலங்களின் தன்மை குறைய வேண்டும். சஞ்சலங்கள் வினைகளுக்குக் காரணமாக இருக்கின்றன. வினைகள் வளர வளர மனமும் சித்தமும் அவற்றால் நிரப்பப்பட்டுத் தங்களுடைய உண்மை இயல்பைப்பறி கொடுத்துவிடுகின்றன அப்படி விடாமல் புலன்களின் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடாமல் சித்தத்தைத் தெளிய வைத்தவர்களுக்கு இறை உண்மை தோன்றும். வஞ்சனை செய்து மனத்தைத் தவறான வழிகளில் ஈடுபடச் செய்யும் புலன்கள் ஒளிபொருந்திய விளக்காக அமையும்.

"உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம் பாலயம்
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்துங் காளா மணிவிளக்கே"

(திருமந்திரம் - 1823)

இதையே மேலும் விளக்கும் வகையில் உள்ளது பின்வரும் திருமந்திரம்:

"சிந்தைய தென்னச் சிவனென்ன வேறில்லை
சிந்தையி னுள்ளே சிவனும் வெளிப்படுஞ்
சிந்தை தெளியத் தெளியவல் வார்கட்குச்
சிந்தையி னுள்ளே சிவனிருந் தானே" (திருமந்திரம் - 2853)

திருமூலர் இறை உணர்வை அனுபவித்து, ஞானம் பெற்றுத் திருமந்திரத்தை நமக்கு அளித்துள்ளார். தெய்வீக அனுபவத்தை விளக்குவது கடினம். நாம் பேசும் மொழி இந்த விஷயத்தில் ஓரளவுதான் நமக்குத் துணைபுரியும். தமிழ் மொழி ஓர் சிறந்த தொன்மையான மொழியாகும். உள்ளத்திலே தோன்றுகின்ற பல நுட்பமானவற்றைத்தமிழ் மொழி விளக்குவது போல வேறு மொழிகள் விளக்குவதில்லை என்று அறிஞர்கள் கருத்துத் தெரிவிக்கின்றனர். ஒரு மொழியினுடைய பெருமை அந்த மொழி வெளிப்படுத்தும் எண்ணங்கள், கருத்துகள், உணர்வுகள் ஆகியவற்றின் நுட்பத்தையும், ஆழத்தையும் பொறுத்து இருக்கும். அந்த வகையில் பார்த்தால் தமிழ் மொழியின் பெருமை அளவிடற்கரியது என்று எல்லோரும் போற்றுகின்றனர். இந்த நூற்றாண்டின் புகழ்பெற்ற விஞ்ஞானி ஐன்ஸ்டீன் அவர்கள் ஒரு சொற்பொழிவில் இறை உண்மை போன்ற உயர்ந்த எண்ணங்களை வெளிப்படுத்த நமது மொழிகளில் சொற்கள் இல்லையே என்று கூறினார். அவருக்குத் தமிழ் தெரியாது. தமிழைப் படிக்க அவருக்கு வாய்ப்புக்கிட்டியிருந்தால் தமிழ் மொழியின் அருமையை அவர் நன்கு உணர்ந்துகொண்டிருப்பார். புலன்களால் அனுபவிக்க முடியாத ஒன்றை, பரம்பொருளை, தங்கள் உணர்வினாலே அனுபவித்து நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் இனிய தமிழில் பாடி அந்த உணர்வுகளை நமது உள்ளங்களில் ஆழப் பதிய வைத்த அந்தச் சாதனை வியக்கத்தக்க ஒன்றாகும் அல்லவா!

உள்ளத்திலே தெளிவு இருந்தால், மனத்திலும் வாக்கிலும் தெளிவு இருக்கும். உள்ளத்திலே குழப்பம் இருந்தால், குழம்பிக் கிடக்கின்ற மனத்தில் இருந்து குழப்பமான வாக்குத்தான் வெளிவரும். தெளிந்த உள்ளத்திலிருந்து வெளிவரும் வாக்கு ஆழமுடையதாக இருக்கும். காலம் கடந்ததாக இருக்கும். உண்மையை அப்படியே பிரதிபலிக்கும். தெளிவற்ற மனம் சொற்களைக் கொட்டிக் கொண்டே இருக்கும். அவற்றில் ஆழம் இராது. தொடக்கமோ முடிவோ இராது. அவற்றில் சிந்திக்கத்தகுந்த அல்லது பயன்படுத்தக்கூடிய கருத்துக்களோ அமைந்திராது. ஆழ்ந்த சிந்தனையுடையவர்கள் அதிகமாகப் பேசமாட்டார்கள். அந்த நிலையையே ஒரு சிறந்த நிலை என்கின்றார் திருமூலர். **"பெற்றார் உலகில் பேசார் பெருமையே"** என்பார் அவர். அதே நேரத்தில் திருமூலரைப் போன்ற சித்தர்கள் மக்களுடைய வாழ்க்கையின் அமைதியிலும், ஆன்மீக

வளர்ச்சியிலும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்கள். தாங்கள் பெற்ற பேரின்பத்தைப் பிறருக்கு விளக்கி எல்லோரும் ஆன்மீக அனுபவத்தைப் பெறச் செய்வதற்கான முயற்சியில் அவர்கள் எப்பொழுதும் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொள்வார்கள். இறைவன் அருளால் மனப்பக்குவம் அடைந்த, ஞானப் பொருளைப் பற்றிய நுட்பமான உபதேசத்தைப் பெறத் தகுதியுடைய சீடர்களுக்கு அவர்கள் தங்கள் விளக்கத்தை அருளிச் செய்வதன் தன்மை வேறு. ஆனால், விவரம் அறியாத பாமர மக்களுக்கு ஆன்மீக நுட்பங்களை விளக்குவதன் தன்மை வேறு.

திருமூலர் ஒன்பதாம் தந்திரத்தில் சூன்ய சம்பாஷணை என்கிற பகுதியில் கையாளும் முறை ஆன்மீகத்தின் ஆழ்ந்த, நுண்ணிய கருத்துகளையும், அனுபவங்களையும் சுவைபட, படிப்போர், கேட்போர் மனதில் நிலைத்து நிற்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது. இதை மறைமொழி எனலாம். மேலாகப் பார்த்தால் சொற்களின் பொருள் ஒருவகையாக இருக்கும். ஆனால், அவற்றின் உட்கருத்து வேறு ஒரு வகையாக இருக்கும். சற்று யோசித்தால் பொருள் எளிதில் விளங்கிவிடும். சொற்களில் ஆழ்ந்த ஞானப்பொருள் பொதிந்து கிடப்பதைப் பார்க்கலாம். படிப்போருக்கு இன்பம் கிட்டும். நம்மை அறியாமலேயே பாடல்களில் உள்ள பொருள் பற்றிய ஒளி நமது உள்ளத்திலே தோன்றிவிடும். ஆழ்ந்த ஞானம் பெறுவதற்கு இதை ஒரு வழியாகவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். பௌத்த சமயத்தில் சென் என்னும் ஞான மார்க்கத்தைப் பின்பற்றும் அறிஞர்கள் இந்த உத்தியைப் பரவலாகக் கையாளுகிறார்கள். திருமந்திரத்தில் மறைபொருளைப்பற்றி மறைவாகப் பேசி ஞானம் போதிக்கும் பாடல்கள் பல இடங்களிலே காணப்படுகின்றன. அவற்றில் சிலவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

படைத்தல் தொழிலுக்குக் காரணமாக இருப்பவன் இறைவன். உயிரானது உடலில் புகுதலும், வெளிவருதலும் அவன் அருளாலே நடக்கின்றது. இதை அறிந்து கொள்ளாமல் பிறப்பை நாம் புரியும் சாதனை என்றல்லவா நினைக்கின்றோம். உண்மையில் வித்திட்ட தந்தைக்கு என்ன நடக்கின்றது என்று தெரிவதில்லை. ஏற்றுக்கொண்ட தாயோ அதனுடைய விவரத்தை அறிவதில்லை. படைப்புத் தொழிலைச் செய்து வரும் பிரம்மனாகிய தட்டான் இதுபற்றித்தாய், தந்தையருக்கு விளக்கம் கூறுவதில்லை. ஐந்தொழில்கள் நடந்தேற நெறிகளை அமைத்துக் கொடுக்கும் இறைவன் எங்கும் உள்ளான். ஆனால், பிறப்பின் இரகசியத்தை அவன் வெளிப்படுத்துவதில்லை. இந்த நிலையிலும் மக்கள் தான் என்கிற செருக்கில் மாயையால் உந்தப்பட்டு அறியாமையில் மயங்கி நிற்கின்றனரே!

"இட்டான் அறிந்திலன் ஏற்றவள் கண்டிலள்
தட்டான் அறிந்தும் ஒருவர்க் குரைத்திலன்
பட்டாங்கு சொல்லும் பரமனும் அங்குளன்
கெட்டேன் இம்மாயையின் கீழ்மையெவ் வாறே".

(திருமந்திரம் - 486)

பிரம்மன், விஷ்ணு, ருத்திரன், மகேசுவரன், சதாசிவன் என்கிற ஐந்து தேவர்களும் ஐந்தொழிலைப் புரிந்து வருகிறார்கள். ஐம்பூதங்களாலான உடம்பாகிய நிலத்தில் ஐம்புலன்கள், இந்திரியங்கள் இவற்றின் வழியாக அவர்கள் தத்தம் பணிகளைச் செய்து வருகின்றார்கள். இதைத் திருமூலர் **"ஐவருக்கு ஒரு செய் (நிலம்) விளைந்து கிடந்தது"** என்பார். இவர்கள் இந்த நிலத்தைப் பேணிக்காத்து வருவார்கள். அதாவது இந்த உடம்பினை ஓம்பி, அந்த உடம்பிலே தங்குகின்ற உயிருக்கு வினைப்போகத்தை ஊட்டி வருவார்கள். ஐம்புலன்களும் தங்களுடைய ஆட்டத்தை ஆடி நாளடைவில் இளைத்து விடுகின்றன. இவ்வுடலினால் நுகர வேண்டிய வினைக்கூட்டங்கள் முடிவு பெறுகின்றன. இறைவனிடமிருந்து உயிருக்கு "கிளம்பு" என்று அழைத்து இறுதிச் சீட்டு வந்துவிடுகின்றது. உடனே ஐவரும், மற்ற நுண்சக்திகளும் இந்த **"செய்"** ஆகிய நிலத்தை விட்டு பறந்து விடுகின்றன. "ஐவரும் அச்செய்யைக் காவல் விட்டாரே" என்கிறார் திருமூலர்.

"ஐவர்க் கொருசெய் விளைந்து கிடந்தது
ஐவரும் அச்செய்யைக் காத்து வருவர்கள்
ஐவர்க்கு நாயகன் ஓலை வருதலால்
ஐவரும் அச்செய்யைக் காவல்விட் டாரே".

(திருமந்திரம் - 188)

இந்த உடலில் குடிகொண்டுள்ளது உயிராகும். உயிரே ஐம்பொறிகளுக்கு நாயகனாகும். இந்த உடலாகிய ஊருக்குத் தலைவனாக இருப்பதும் இந்த உயிராகும். உயிர் தான் வாழ்வதற்காக, உய்வதற்காக ஒரு குதிரையைப் பயன்படுத்துகின்றது. அந்தக் குதிரைதான் பிராணவாயு என்கிற உயிர்க்காற்று. இந்தக் குதிரையை அடக்கி ஓட்டுவது மெத்தக் கடினம். அடிக்கடி சண்டி செய்யும். ஆனால், இறைவனிடம் பற்றுக் கொண்டுள்ள மெய்யர்கள் பிராணவாயுவாகிய குதிரையின் மீது ஏறி அமர்ந்து கடிவாளத்தைப் பற்றும்பொழுது அவர்களுடைய கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்கி ஓடும். ஆனால், உலகப் பற்றுடன் கீழ்நோக்கிச் செல்லும் எண்ணங்களுடன் அந்தக் குதிரையை வசப்படுத்த முயலும் மெய்யுணர்வு இல்லாத பொய்யர்களை இந்தக் குதிரை துள்ளி எழுந்து தரையிலே வீழ்த்தி விடும். அதாவது பிராணாயாமம் என்கிற பயிற்சி யோக சாதனையில் ஒரு முக்கியமான கட்டமாகும். இதைக் கவனமாகக்கற்க வேண்டும். வெறும் பிராணயாமம் மட்டும் போதாது. மெய்யுணர்வைப் பற்ற வேண்டும் என்கிற

குறிக்கோளுடன் வாழ்க்கையிலே இயம நியமங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் பொழுதுதான் பிராணாயாமத்தின் முழுப்பலனும் வெளிப்படும்.

"ஐவர்க்கு நாயகன் அவ்வூர்த் தலைமகன்
உய்யக் கொண்டேறுங் குதிரை மற்றொன்றுண்டு
மெய்யர்க்குப் பற்றுக் கொடுங்குங் கொடாதுபோய்ப்
பொய்யரைத் துள்ளி விழுத்திடுந் தானே". (திருமந்திரம் - 564)

உடலோடு கூடியுள்ள சீவனை ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மும்மலங்கள் பற்றியுள்ளன சீவனால் தானாகவே அந்த மலங்களை அறிந்து கொள்ள முடிவதில்லை எனவே, சீவனைக் குருட்டுக் கிழவன் என்று திருமூலர் குறிப்பிடுகின்றார். சீவன் இருக்குமிடம் மாயை. இந்த மாயா சக்திக்கு ஆதாரமாக இருப்பவளும் குமரி என்று அழைக்கப்பெறும் சக்தியாவாள். மாயைக்கு அவள் தலைவியானதால் திருமூலர் அந்த நிலையை **"இருட்டறை மூலையிருந்த குமரி"** என்கிறார். இந்தக் குமரி அருளுக்கு இருப்பிடம். குருட்டுக் கிழவனாகிய சீவனுக்கு ஞானம் போதித்துச் சீவனை உய்விக்க விரும்புகின்றாள். அப்பொழுது இறைவனின் பேரறிவைச் சீவன் அனுபவித்து இன்பத்தையும் பெறும். அது "கூடல்" எனப்படும். இந்த நிலையை அடைய அருட்சக்தி சீவனை மாய உலகில் உடலில் வாழச் செய்து, இன்பத் துன்பங்களை அனுபவிக்கச் செய்து பின்னர் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்கின்றாள். சீவனுடைய மலங்களை நீக்குகின்றாள். இறைவன், உயிர், பாசம் ஆகியவற்றின் உண்மை இயல்புகளை உணரச் செய்கின்றாள். சீவன் ஞானம் பெறுகின்றது. இதுவே "மணம்புரிந்த நிலை" எனப்படும். இங்கேகூடல், மணம் போன்ற சொற்களுக்கு மாறுபட்ட பொருள் இருப்பதைப் பார்க்கலாம்.

"இருட்டறை மூலை யிருந்த குமரி
குருட்டுக் கிழவனைக் கூடல் குறித்துக்
குருட்டினை நீக்கிக் குணம்பல காட்டி
மருட்டி யவனை மணம்புரிந் தாளே" (திருமந்திரம் ..... 1514)

உழவன் நிலத்தை நன்றாக உழுது, பயிரிட்டு, பாத்தி கட்டி, தண்ணீர் பாய்ச்சி, உரம் முதலியவற்றைப் போட்டு பயிரை வளர்க்கின்றான். பயிரோடு களைப் பூண்டுகளும் வளர ஆரம்பிக்கின்றன. நாளடைவில் இந்தப் பூண்டுகள் முற்றிலும் வளர்ந்து பயிரையே அழித்து விடுகின்றன. பயிருக்குரிய உணவுப் பொருள்களை, உரத்தை, அவைகளே எடுத்துக் கொள்கின்றன. நல்ல பயிர் முளைக்கப்பூண்டுகளைக் களைய வேண்டும். அந்தப் பூண்டுகளைக் களையும் வகையை அறியவில்லையென்றால் பயிருக்கே நாசம் வந்து விடும். அதேபோல உடலாகிய நிலத்தில் உயிரானது தூய்மையான நெறியைக் கடைப்பிடித்து முன்னேற வேண்டும். உயிர் இந்த முயற்சியிலே வெற்றி பெறாதவாறு காமம், வெகுளி, மயக்கம் போன்ற